

tomu však vzešly při zkoumání spisů závažné pochybnosti o správnosti skutečností ohledně subjektivní stránky zažalovaného trestného činu. Nalézací soud má zřejmě za to, že jest tu dána skutková podstata trestného činu i po stránce subjektivní, totiž že obžalovaný byl si vědom toho, že radiovou stanicí u sebe přechovává on. Leč obžalovaný udal, že syn, maje nastoupiti vojenskou službu, opustil své dosavadní bydliště v P. a přenesl své svršky, mezi nimi i zařízení radiotelefonní stanice, do bytu obžalovaného v Z. Dále udal obžalovaný, že v rodině se předpokládalo, že synova vojenská služba bude pouze přechodnou a že syn bude v krátku z vojenské služby propuštěn. Tyto okolnosti prvním soudem dosud nezjištěné mohly v obžalovaném vzbuditi domnění, že syn zřídil si po dobu konání své služby vojenské vedle svého bydliště v místě posádky svoje bydliště u něho v Z. a v tomto domnění mohl býti tím více utvrzen okolností, že syn po dobu své vojenské služby, pokud dlel na dovolené mimo svoji posádku, u něho vícekrát se zdržoval. Domníval-li se obžalovaný, že syn má u něho v Z. svoje bydliště, mohl býti též toho mínění, že syn jest osobou, která má u sebe radiotelefonní zařízení, neboli že byl toho mínění, že toto zařízení přechovává on. Kdyby byly tyto okolnosti zjištěny, není vyloučen závěr, že se obžalovaný nacházel ve skutkovém omylu ohledně osoby přechovávající, který by ho podle §u 2 písm. e) tr. zák. viny sprostoval. Bylo proto postupovati, jak se stalo.

Čís. 2437.

Odpověděli-li porotci k první dodatkové otázce: »zda byla krádež spáchána s obzvláštní násilností a odvážností« kladně, k druhé hlavní otázce pak: »zda jest odůvodněno užití sazby od 1—5 let« rovněž kladně, nebyl soud oprávněn (§ 344 čís. 12 tr. ř.) vyměřiti trest podle §u 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., nýbrž podle §u 179 tr. zák. Oné mírnější sazby nelze užití, podává-li se trestní sazba těžkého žaláře od 5—10 let z j i n ý c h okolností v §u 179 tr. zák. jmenovitě uvedených, než z výše hodnoty ukradených věcí.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Zm I 289/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Hoře Kutné ze dne 13. dubna 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže jednak dokonané, jednak nedokonané podle §§ů 8, 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák. a zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek soudu první stolice ve výroku o hlavním trestu a odsoudil obžalovaného podle §u 179 tr. zák., se zřetelem k §u 34 tr. zák. k novému trestu.

D ů v o d y:

Porotci odpověděli v souzeném případě k 1. hlavní otázce o zločinu nedokonané krádeže uzamčených věcí v úhrnné ceně 2000 Kč přesahující podle §§ů 8, 171, 173, 174 II c) a 179 tr. zák. (otázka I.) a k 2. hlavní

otázce o zločinu veřejného násilí podle §u 98 a) tr. zák. (otázka 5.) kladně, totiž 10 hlasy ano a 2 hlasy ne, a přisvědčili též k 1. otázce dodatkové (otázka 2.): »Byla krádež v 1. hlavní otázce uvedená spáchána s obzvláštní odvážností a násilností?«, odpověděvše na ni 9 hlasy ano a 3 hlasy ne, jakož i k 2. otázce dodatkové (otázka 3.), jež jim byla dána »pro případ kladného zodpovězení 1. otázky hlavní« a jež zněla: »Jsou zde přihlížeje k povaze činu a ku znehodnocení peněz okolností odůvodňující užití sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let?«, odpověděvše na ni 6 hlasy ano a 6 hlasy ne. Na základě tohoto výroku porotců uznal soudní dvůr porotní obžalovaného vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173, 174 II c) a 179 tr. zák., spáchaným tím, že se dopustil pokusu krádeže uzamčených věcí v úhrnné ceně 2000 Kč převyšující s obzvláštní odvážností a násilností, a zločinem veřejného násilí podle §u 98 a) tr. zák. a odsoudil ho »podle §u 179 tr. zák. a §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.«, se zřetelem k §u 34 tr. zák. do těžkého žaláře na 3 roky, zostřeného $\frac{1}{4}$ letně jedním postem a v den spáchaného činu, t. j. 21. ledna každého roku, uzavřením v tmavé komůrce. V rozhodovacích důvodech rozsudku uvedl, že při vyměřování trestu bylo použito §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., a že trest byl vyměřen v mezích trestní sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let.«

Zmateční stížnost státního zastupitelství právem napadá tento rozsudek důvodem zmatečnosti podle §u 344 čís. 12 tr. ř., jež spatřuje v tom, že soudní dvůr porotní, vyměřiv obžalovanému trest nikoli podle §u 179 tr. zák., nýbrž podle §u 179 tr. zák. a §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., t. j. na základě trestní sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let v tomto ustanovení zákona stanovené, vykročil z mezí zákonné trestní sazby, pokud tato se zakládá na okolnostech přítěžujících v zákoně jmenovitě uvedených. Podle §u 1 onoho zákona lze na zločin krádeže jinak podle §u 179 tr. zák. trestný použití sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, uznal-li soud, v řízení porotním porota (§ 3 odst. druhý téhož zákona), vzhledem k povaze činu a ku znehodnocení peněz tuto trestní sazbu za dostatečnou, avšak jen tenkrát, jde-li o zločin krádeže, na nějž je, hledíc k částce vyšší 2000 Kč stanoven v §u 179 tr. zák. trest těžkého žaláře od 5 do 10 let. Mírnější sazba těžkého žaláře od 1 roku do 5 let uvedená v §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., a uvažování soudu pokud se týče poroty o tom, zda jest tato sazba dostatečnou, nemají tudíž místa, podává-li se trestní sazba těžkého žaláře od 5 do 10 let z jiných okolností v §u 179 tr. zák. jmenovitě uvedených. Kladnou odpovědí porotců na ony hlavní otázky a na onu 1. otázku dodatkovou byl zjednán skutkový podklad pro vyměření trestu podle trestní sazby §u 179 tr. zák. Přisvědčili-li porotci též k oné 2. otázce dodatkové, uznali tím trestní sazbu těžkého žaláře od 1 roku do 5 let za přiměřenou jedině hledíc k částce 2000 Kč převyšující a nevyslovili tím, že této trestní sazby má býti v souzeném případě použito bez ohledu na kladnou odpověď na 1. otázku dodatkovou. Odpověď porotců na 2. otázku dodatkovou vztahuje se podle uvedeného pouze k části skutkového podkladu výrokem porotců zjištěného a nepřekáží proto nikterak použití trestní sazby, jež jest podmíněna zbyvajících

částí tohoto skutkového podkladu. Že by byli porotcové kladným zodpověděním 2. otázky dodatkové popřeli okolnosti, k nimž kladným zodpověděním 1. otázky dodatkové přisvědčili, nelze podle toho, co řečeno, důvodně tvrditi. Vyslovuje-li tedy za tohoto stavu věci obžalovaný ve svém vývodním spise proti zmateční stížnosti názor, že odpovědi porotců na 2. otázku dodatkovou byla dána soudnímu dvoru porotnímu přesná směrnice, že trest musí býti vyměřen na základě trestní sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, a že by tu byl zjevný rozpor mezi odpověďmi porotců na ony otázky dodatkové, kdyby výrok porotců nebyl v tomto smyslu vykládán, dlužno tento názor označiti jako nesprávný. Přes kladnou odpověď porotců na 2. dodatkovou otázku měl tudíž trest býti vyměřen podle Šu 179 tr. zák. Vyměřil-li tedy porotní soudní dvůr přes to trest podle trestní sazby Šu 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., vykročil tím z mezí zákonné trestní sazby, jež se zakládá na výrokom porotců zjištěném provedení zločinu nedokonané krádeže s obzvláštní odvážností a násilností, tudíž na přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, takže jeho výrok o trestu je zmatečným. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušiti a trest znovu vyměřiti, a to toliko podle Šu 179 tr. zák. (§ 350 tr. ř.).

Čís. 2438.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

Ustanovení Šu 493 tr. zák. bylo změněno §§y 7, 11, 26 zákona. Přechýny proti bezpečnosti cti, trestné podle §§ů 7, 11 zákona tuhým vězením, promlčují podle Šu 40 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, v šesti měsících.

Zavedením trestního řízení proti vydavateli staví se promlčecí lhůta proti redaktorovi (§ 12 zákona).

Soudcovské úkony, kterými se promlčení přerušuje, jsou v druhé větě prvního odstavce Šu 531 (227) tr. zák. uvedeny toliko jako příklady zásady v předchozí větě vyslovené, že se promlčení přeruší tím, že byl vinník tuzemským trestním soudem vzat ve vyšetřování.

Promlčení trestných činů podle Šu 1 (1) zákona se přerušuje již obsílkou ku smírnému jednání ve smyslu Šu 8 (2) zákona.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Zm II 140/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 23. ledna 1926, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin urážky na cti podle §§ů 487, 491 tr. zák., článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a Šu 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu v Moravské Ostravě, by ji znovu projednal a rozhodl.